

Hrkanje ima kraj glasa
slični kricima muka
jastuk zamršenih kosa
nek prekrsti svet ruka.
Iz glave svet izrasta
san je to ili smrt
crv guta noć i krt
crv svesku moju lista
tamo poj petlova
na Glinkin plac
magarac iz topa bac
san se oslanja na bedro
vetar zapadni. Vedro.
O statuo kamena
rastopi dah dana
pokreni šumske bare
gde su gljive stare
reci ljudima: Malenkosti
u izvor ću zaroniti
mramor duha ohladiti
ja zemljakova nevesta
za hod zemljom nemam snage
Teret ploda u meni živi.
Lim neba sruši!
Odsad sam ja lim.
I bakar i kobalt i opruga
u gvožđe prodri glavom
odatle vikahu: evo noževa!
I lutam ja bremenita
Bačuška! To je remen a ne ja!
Bačuška! To je rika a ne majka!
Tebe će golupčiću moj
tebe će golupčiću moj
tebe će golupčiću moj
borovi tada grliti.

Rekla je i pala.
A eho je odgovorio: Magog.
I nastupila je noć ivanjska
kada trava u Boga gleda.
Dva Nevski presekli čestari
puštajući po vazduhu uže
a likomotiva je siktavo disala
u oči nebeskim matematičara.
Odgovorio je Bog: na kamenu ravnom
Stajao je zemljak. Pušio je cigaru.
Oči su mu zalepljene voskom.
»Slabo vidim – govorio je on.
Kuda je otišla moja statua
moja svetiljka nad svetiljkama.
Samujući sam na svetu
pogledom sam u nebu u letu.
Ritmom otkucaja srca
vreme umiljato teče
ovremenjeni i stablo i časovnici.
I zabeležicu ja u svesci
susrete statuo s tobom
radi tebe
život će moj biti rob.
Radi tebe ću ustati rano
i strmoglaviti se u vodu
legi negi degi vegi
bogi vogi nuki vuki.
Iz Poltave evo duha
punog hleba punog muha.
Ko udahne taj se ne opi
mama vazduha kupi.
Ja sam gora a ti pesak
ti kvadrat a ja prava
ja časovnik a ti metak
sad će i zvezda da spava.
Mama vazduha ne daje
atmosfera tanak sloj
zvezde kao noževi sja je.
Mama Boga pokaži!
Ti si čunčić a ja lađa
ti si zid ja sudija
ti pantalone a ja skut
ti jaruga ja tihi do
ti si zemlja a ja presto.
U ime Oca i Sina i Svetog Duha.
Amin.

šapa danil harms

ZEMLJAK – Šta to zuji?
VLAST – To ti spavaš.
ZEMLJAK – Vidim cvet iznad glave. Mogu li ga otkinuti?
VLAST – Pustj agama nogama.
ZEMLJAK – Šta su Agami?
VLAST – Zar ne znaš?
Bio jedan starac. Sin mu je radio u fabrici i kući je dolazio prljav.
Starac je grejao vodu da bi sin prao ruke. U vodi su pluvale buba
švabe i mali bacili. Starac je ispljuskiavao vodu iz lavora zajedno sa
sinovljevim odraženim likom. Ali odraženi lik je ostajao u cevi i
mehanizam nije funkcionisao. Starac je išao do upravnika kuće i
molio je da se popravi klozet. Upravnik kuće je propisivao kućni
red i legao da spava.
Drugog dana je sin išao u fabriku da pravi sačmu.
ZEMLJAK – A šta je radio starac?
VLAST – Zar ne znaš?
Starac je čitao knjigu. Zatim je šibicom potpaljivao knjigu i grejao
peć. Drva je nosio na savijenoj levoj ruci i, noseći drva, mislio: od
drva će se brzo pocepati rukav sakoa.
ZEMLJAK – A šta je to Agam?
VLAST – Zar ne znaš?
Na nebu postoje četiri zvezde Labuda. To je severni krst. Nedavno
se među zvezdama pojavila nova zvezda Labud Agam. Ko dohvati
tu zvezdu taj može da ne sanja snove.
ZEMLJAK – Rukom ne mogu doseći nebo.
VLAST – Popni se na krov.

(Zemljak se penje na krov.)

VLAST – Ali kako?
ZEMLJAK – Abra kadabra ćiriba ćiribu.

(Statua sa krova hvata zemljaka i čini ga lakim.)

ZEMLJAK – Ja sam la!
Ptice nisu veće od peroreza.
La!
Otvorite jezero da bi voda postala la!
Otkrijte goru da bi iz nje isparile pare.
Zaustavite časovnike da bi vreme otišlo u zemlju!
Gledajte kako sam la!
UTJUGOV *(gledajući kroz prozor gore)*

– Ej, vi, gore! Građanine,
smetate mi da čitam novine.
I dalje, dodavola! Na čemu stojite?

ZEMLJAK *(smejući se)*

– Ja sam od ha-ha i od hi-ha
ja sam od ho-ho i od he-ha
neбом putujem kao orlušina
nestajem kao poderotina.

UTJUGOV *(mašući novinama)*

– Menjam svoj životni trg za veći!

Bap bap tup tapa tapa tup!
Za veći!
Zapamtite kokon, fokon, zoken, mokeri.
ZEMLJAK – Gde sam? Koje je ovo mesto?

ANDEO KOPUSTA

– Nil.

(Vosak se topi sa zemljakovih očiju. Zemljak osmatra okolinu.)

OPIS NILA

Slika predstavlja kovčeg jedino što umesto gleda plovi parobrod
dić i leti ptica. U kovčegu leži čovek zelen od smrti. Da bi se prika-
zao živ, on sve vreme govori.

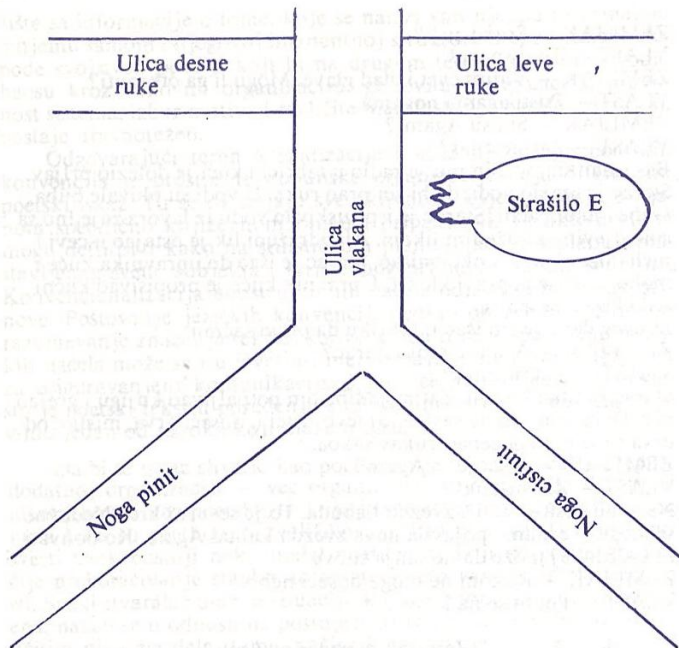
»Da bi se skuvala supa, treba ugrejati plotnu i na nju staviti
sud sa vodom. Kad voda provri, u nju spustiti mrkvu i... ne, mla-
dicu i fo...ne, u vodu treba spustiti karuce. Iako to nije to.«

Sudeći po tome šta je govorio čovek, očigledno je da je on bio
pokojnik. Ali bez obzira na to on je u rukama držao čirak. Pravo
govoreći to je bio Nil.

Nilom je plovio Amenhotep. On je bio u kupaćim gaćicama i
kاپici.

Evo plana Amenhotepa:

Nikolaj Ivanovič je u rukama držao ibisa i gledao je šta je pod njegovim repom

ZEMLJAK – Pa kako je, Nikolaju Ivanoviču?

N.I. – Pa, znate, još nisam utvrdio o čemu se radi. Ovde, vidite, smeta perje.

ZEMLJAK – Da, teško je.

N.I. – Tamo je bilo bolje. Tamo, znate, uzmeš kašu od heljde sa maslom, ili još bolje, ako je hladna sa mlekom, i pojedеш.

ZEMLJAK – Ili gibanicu. Pogotovo ako je jedeš onako prostački, iz ruke.

N. I. (uzdahnuvši)

– Ili supu. Znate li vi, da bi se skuvala supa u vodu se mora staviti riba i meso.

(uz njih seda pokojnik.)

POKOJNIK – Ili u žube štafiti mrkfu. Ili pliganiku. Ili bukvar. Ili klač od vokće.

(Iza horizonta dopire krik).

...Manju za veću! Tram-tram-tram!

Amenhotep izlazi iz vode i ide po oštrom kamenju. Koračanje je bolno i Amenhotep maše rukama i seda. Dospevši do peska, on slobodno trči, leže i valja se.

»Zapalio bih« – govori Amehotep. Okolo čute. Nikolaj Ivanovič ljutito gleda pod rep ibisa.

Amehotep skida kupače gaće, cedi ih i kači da se suše. Osvrće se i osmatra, ne ide li neka žena. Ali žena se ne vidi, jedino na rubu čiraka stoji mramorna ženska statua.

ZEMLJAK – Pa, deco, predahnuo sam sa vama, vreme je da podem dalje.

– Kuda? – pita ga Nikolaj Ivanovič.

– Da, znate, Labudovima – govori zemljak.

I zemljak se diže gore.

Tu stoje dva drveta i ljube jedno drugo.

Jedno drvo je vuk, drugo – vučica.

Kada je zemljak provirio iza ugla, vuk je jurnuo na rešetku.

Zemljak se sakrio.

Vuk je poljubio vučicu.

Zemljak je ponovo izašao iza zaklona.

– Gde su ovde Labudovi – pitao je vukove. I došao je čuvar u belom ogrtaču. U rukama je držao dugu lopatu.

– Labudovi – rekao je čuvar mirišući zalogaj hleba da ne bi zaplakao. – Oni su tamo. Eno, u onoj zgradi. Zemljak je pošao duž ribnjaka. U ribnjaku je ležao sneg.

PTIČARNIK

U ptičarniku je jako smrdelo. U uglu je sedela devojčica i jela zemljane pogače. Devojčica je bila prljava i zamazana. Na asfaltu podu su bile rupe, a u rupama bare. Starčić u dugom crnom ogrtaču je išao po barama i postrance je gledao ptice.

Prostoriju je delila pregrada visoka aršin. Iza pregrade su šetale krupne ptice. Pelikani su sedeli oko bazena i u prljavoj vodi

ispirali svoje kljunove. Devojčica je odložila na stranu svoju zemljanu pogaču i zapevala je. Devojčičina usta su ličila na okruglu rupicu.

Devojčica je pevala:

Pli pli
klja klja
smoh smoh hapčanuh
aki paki baki
smrh prh slavuji
seli ili jeli a
Sao suo sia se
slavuji vei vo
vie vao vua vi
vua via vao vju
piju piju piju piju
čadavko

Jedan pelikan, najstariji, počeo je igrati, na glavi mu se ljuljala sedokosa čuba, a crvene oči su svirepo posmatrale morsku školjku. S početka je dugo trupkao u mestu. Zatim je počeo pretrčavati, nekoliko koraka napred, nazad, a glava mu je ostajala nepokretna, u jednoj tački. Izvijala se jedino šija. Najednom je pelikan spustio jedno krilo na pod: počeo se vrteti na jednoj nozi, a drugom je trop-tao. Prvo se vrteo na jednu stranu, zatim na drugu, a onda je zaplovio, kao boljarska kći, opustivši oba krila po podu.

Ostale ptice su se stišale, razišle se i stajale, zavukavši noseve u zid, ne gledajući pelikanovu igru.

– Tišina! – najednom je viknuo starčić u dugom crnom ogrtaču.

Na to niko nije obratio pažnju. Devojčica je nastavljala pesmu, a pelikan igru.

– I ovo nebo! – slomljeno je kazao starčić. – Fuf, fuf, fuf! Kakva je ovo gadost!

– Zašto mislite da je ovo nebo? – pitao je starčića drugi, isti takav starčić, koji se pojavio neznano od kuda.

– Ah, pustite – rekao je prethodni starčić. – Čitavog života sam se starao da ne pevam glupe pesme. A ovde pevaju nešto bezobrazno.

– Pokušajte i vi – rekao je takav isti starčić. Ali starčić je samo odmahnuo glavom, od toga je cviker sa njegovog nosa pao u baru.

– Eto, vidite li? Vidite li?, uvređeno je rekao starčić.

Vrata su se otvorila i u ptičarnik je ušao zemljak.

– Imate li Labuda? – glasno je pitao.

– Da, ovde sam! – viknuo je Labud.

– Ura! Ovo je nebo? – pitao je zemljak.

– Da, ovo je nebo – viknulo je nebo.

Ali tu je proleteo anđeo Kopusta, a zemljak je ponovo ušao u ptičarnik.

– Imate li Labuda? – glasno je pitao.

– Da, ovde sam! – viknuo je Labud.

– Ura! Znači da je ovo nebo! – viknuo je zemljak.

– Da, ovo je nebo – rekao je anđeo Kopusta.

Ovo je nebo
jer Labud ovde vlada.

Hajde devojčice

donesi mi vodice.

Devojčica je otrčala po vodu. Anđeo Kopusta je popio vodu, obrisao brkove i rekao:

– Hladna, huljo, a ukusna. Sada vlada epidemija trbušnog tifusa, ali nije strašno. Samo treba svakog jutra dlanovima protrljati stomak i govoriti: Krči ali ne grči.

Najednom je zemljak džinovskim skokom preskočio pregradu, zgrabio je Labuda pod mišku i nestao pod zemljom. Na tom mestu je izrasla jela sa rukama i šeširom, a zvali su je Marija Ivanovna.

RAZGOVOR ANĐELA KOPUSTE SA MARIJOM IVANOVNOM

ANĐEO KOPUSTA – Tako! Ali zanimljivo bi bilo saznati imate li vi ulaznicu?

MARIJA IVANOVNA – Ha-ha-ha, kakve gluposti! Pa ja sam čurka!

ANĐEO KOPUSTA – Ne možete sa mnom tako razgovarati. Ja sam anđeo.

MARIJA IVANOVNA – Zašto?

ANĐEO KOPUSTA – Zato što imam krila.

MARIJA IVANOVNA – Ha-ha-hau! Pa i kuske i jarepice imaju krila.

ANĐEO KOPUSTA – Rasuđujete kao profesor Permjanov. On i čuvar Fadej su me na osnovu toga i strpali u ovaj kokošinjac. Marija Ivanovna zeva i zaspe. Anđeo Kopusta je budi.

ANĐEO PANTOSTA – Marija Ivanovna, probudite se, izložiću vam svoje ideje o osama.

MARIJA IVANOVNA IZ SNA – Golupčiću, golupčiću, golube moj! Ne dotičite se takvih pitanja, ja bih da živim.

ANĐEO HARTRASTA – Ipak, Marija Ivanovna, više volim proso. Ono se može naći čak i u stajnjaku. Čak i u stajnjaku, časna reč!

MARIJA IVANOVNA IZ SNA – Ali to ne! Fi ste fantasta! Dubre i prosena kaša!

ANĐEO HOLBASTA – Ništa, Marija Ivanovna. Naravno, mora se paziti čiji je stajnjak. U njemu ima, znate, ima i onoga, a najviše je slame. Kravlja balega je nikakva. Iako je ona, znate, glibasta. Pseća, fuj! I sam znam da je govno! A prosa uopšte nema. Ali jedemo. Ipak jedemo. A što se tiče...

MARIJA IVANOVNA (ZAPUŠIMO RUKAMA UŠI)

– Nema se šta reći, anđelu! Šta sve ne žderete! Recite, vi možda i bljuvotinu jedete!
– Kako da vam kažem – počeo je Anđeo Hlampusta ali Marija Ivanovna je počela vriskati i psovati. Hlampista hitro rukom zapušio svoja usta, ali od naglosti pokreta je izgubio ravnotežu i seo na pod.

g l a v s k u p

Mah _____ leapije
mamah _____ leapije gaje
mamamah _____ leapije gaje u
V. _____ Jastreb glodao kost.
H. _____ Zemljak padao na zemlju.

moji
voji
koji
vedi
dui
buj
veje
aje
hije
seo
puje
pljaje
kljaje

poko
pljije
pljaje
pljuje
moje
foje
toje
njunja
tjupja
kjojo
pjojo
fjuju
juju
pljao
kljao
kljas
kljapafeo
peljsipao
guljdigreja
pjan

foken, poken, zoken, moken
Na taj način se zemljak vratio na zemlju.

UTJUGOV (mašući primusom)

Bap bap tapa tapa tup!
Ručak je prošao.
Pojeo sam tanjir supe
sa mirodijom, lukom i zeleni.
I krompir pomešan sa renom
drage Tanje majstorije
do grla sam se napunio. S naklonom sam
ćud krijući u vrata izašao.
Kada jelo vrenjem uzavri
zagrme bombe stomaka
krv žilama poteče
u tkivu tela ušivena
rumenilom na licu gori
u pulsu pao puo po
penjdi punjdi govori
bubnja u uhu po po po
čujem već zujanje
iz neba u moj prozor
to je vetrova zveketanje

koje je svet stvorio davno.
Teško je živeti. Napustiću zakon.
Odletićemo u nebo.

(maše primusom)

Nebo nabo nebobi
bubi nebo slabi.
Nebanbanba nebobij!
Hajde nebo razbij!

HLEBNJIKOV (prolazeći na konju)

– Puljš piljš pepopej!
UTJUGOV – Konjaniče šta govoriš?
Šta jedeš?
Šta vidiš?
Šta ti? Šta
konjaniče dragi govoriš?
Odavno brežuljke nisam video
borove, pašnjake, trave
možda ćeš konjaniče ugledati
prirodu svojim okom
ja kao stanovnik savremeni
nisam sposoban da znam kamenje
trave, obrede, muhe,
znam jedino he he he.

HLEBNJIKOV (prolazeći na biku)

– Utjugov, a poznaješ li nebo?
UTJUGOV – Poznajem nebo. – nebo je lim
a lima je delova – šest sasvim.

HLEBNJIKOV (prolazeći na kravi)

– To nije nebo
to je dlan
krov puruša svetli dan.
UTJUGOV – Dosadilo mi je nebo
ono nad glavom visi.
Prokišnjava ako kišica
od gore po nebu pada.
Ako neko nebom hoda
ono gromom grca
zidovi se tresu
satovi otkucavaju u nevreme
i pljušti predaka poj
vode nebeski vodopad.
Jednom vetar nestašni
kao slamku odbaci naše nebo
jaukali su jadni ljudi
gorko su rikali bikovi.
Kad je pastir gledao nebo
tražeći sazvežđe ovna
činilo mu se kao da su ribe
gutale vazduh.
Dubina i golub jedno u drugo prelažahu.
Sazvežđe Labuda je nosilo
kormilo mozga sećanja veslo.
Izrastali su cvetovi gromoviti
tamno se drveće ljuljalo.
Pastir se zamislio:

- Naravno, mislio je on, u pravu sam nešto se desilo.
 Zašto se zemlja ohladila?
 A ja gubim dah.
 Rekao je i legao u travu.
 - Sad sam shvatio - dodao je.
 Razorilo se nebo.
 O nebo nebo, čas prepolovljeno
 čas kao cvetić plavo
 čas dugo kao trske
 čas brzo kao sanke.
 Ej čovečanstvo! Diši!
 Zadihani, ali ćemo stići
 i naći tebe begunicu
 poteri našoj nećeš pobeći!
 Reče. I leže u zemunicu
 za molitvu sklopivši dlanove.

HLEBNJIKOV (prolazeći na papiru)

- Šta je, nebo se vratilo?
 UTJUGOV - Da. Ja sam to učinio.
 Popeo sam se na kulu
 uzeo grančicu
 dohvatio sveću
 potpalio selo
 otvorio vrata
 popio more
 postavio stražu
 slomio klupu
 i nebo uzmičući eterom
 odmah se za jasje vratilo.

HLEBNJIKOV (skačući u akvaduktu)

- Ti se sećaš: dan se blatilo.
 - Ti znaš: vetar sam bio.

UTJUGOV (mašući primusom)

Bap bap tapa tapa tup!
 Držite tog skakača!
 Držite ga, srušiće nebo!
 Koken, foken, zoken moken!
 Iz otvorenog prostranstva tiho je sleteo zemljak, držeći pod miškom Labuda.

Zemljak nadleće krovove. Na jednom krovu stoji ženska statua. Ona hvata zemljaka i čini ga teškim.
 Zemljak gleda u nebo gde je upravo bio.
 ZEMLJAK - Eto odakle sam doleteo!

UTJUGOV (naginjući se kroz prozor)

Niste zapazili skakača?
 ZEMLJAK - A kako izgleda?
 UTJUGOV - Pa tako, znate, eto takav, sa takvim, eto, licem.
 ZEMLJAK - Skakao je na olovci?
 UTJUGOV - Pa da, da, da - to je on! Ah, zašto ga niste zadržali? Njemu je mesto u G.P.U. On... bolje da ćutim. Ali, ne, moram reći. Razumete? Moram to izgovoriti. On, taj skakač, može srušiti nebo.

ZEMLJAK - Nebo? Ha ha ha ha! i! e! m.m.m. Fo fo fo! Hi hi hi! Srušiti nebo! A? Srušiti nebo! Fo fo fo! To je nemoguće. Nebo hi hi hi, ne može srušiti. Nebo ima stražara koji i danju i noću osmatra nebo. Evo, to je on. Gromobran. Ko se usudi da ruši nebo toga stražar probuši. Razumete?

UTJUGOV - A šta to držite pod rukom?

ZEMLJAK - Ovo je ptičica. Ulovio sam je u nebeskim visinama.

UTJUGOV - Čekajte, pa to je komadić neba!

Straža! Tapa tapa tup!

Deco, držite ga!

Na poziv Utjugova već su trčali Nikolaj Ivanovič i Amenhotep. Ibus u rukama Nikolaja Ivanoviča osetio je olakšanje, zato što mu niko nije zavirivao pod rep, i naslađivao se osećajem kretanja po prostoru pošto je Nikolaj Ivanovič trčao dovoljno brzo. Ibus je zažmirio i žedno je gutao vazduh koji je strujao.

- Šta se desilo? Gde? Zašto? - vikao je Nikolaj Ivanovič.
 - Evo - vikao je Utjugov - ovaj građanin stegao je komadić neba i tvrdi da nosi pticu.

- Gde je ptičica? kakva ptičica? - uzvrpoljio se Nikolaj Ivanovič. - Evo ptice! - vikao je on gurajući ibisa Utjugovu u lice.

A zemljak je stajao uza zid, držeći čvrsto Labuda u rukama i tražeći pogledom kuda bi se sakrio.

- Dozvolite - rekao je Amenhotep - sve ću odmah uraditi. Gde je lopov. Već je vreme. A? Stalno se čuje da je tamo skandal, onde nedostaje roba, tamo nema cigareta. Znaite, ja sam putovao na Lehtu, tamo vikendaši tako sede u šumi, prava je sramota šta se tamo radi. Neprestani razvrat.

- Koken, foken, zoken, moken! - nije se smirivao Utjugov.
 - Šta ćemo s lopovom? Hajde da ga zalepimo na zid. Imamo li lepka?

- Zašto se sa njim prenemagati? - rekao je stolar sezonac prolazeći tuda i uz put srčuci kolonjsku vodu. - Takve treba tući.
 - Udri! Udri! Tapa tapa tup! - viknuo je Utjugov.

Amenhotep i Utjugov su pošli na zemljaka.

VLAST - Kloh proh manhalua.

Pusti agama nogama!

(Pauza). Tišina. Svetlo. Svi koji su spavali - bude se. Između ostalih, budi se i sovjetski činovnik Podhelukov. (Na licu uredna bradica bez brkova.) Podhelukov gleda kroz prozor. Na ulici prodavac petroleja duva u trubicu.

PODHELUKOV - Ne može se spavati. Ove godine je najezda stenica.

Pogledaj kako su se prejele.

ZENA PODHELUKOVA (hitro prebrojavši koliko joj je zuba u ustima, pišteći govori)

- ski-i-i-se-e-li-lo mi se-e-e!

PODHELUKOV - Zašto si srećna?

ZENA PODHELUKOVA (grleći Amenhotepa)

- Ovo je moj ljubavnik!

PODHELUKOV - Fuj, kakva gadost! On je samo u gaćama. (Razmislivši) - I sav je znojav.

Amenhotep uplašeno gleda Podhelukova i dlanovima krije grudi.

VLAST + Fi a fara. Fo. (Uzima zemljaka za ruku i odvodi ga na lednik).

Na ledniku, na ledniku

morel sedi u štitniku.

K a H a v a H a

VLAST GOVORI: msan klich didubej.

ZEMLJAK PEVA: sanjam san.

VLAST GOVORI: msan klich didubej.

ZEMLJAK PEVA: vidim san.

VLAST GOVORI: ganglaur geh.

ZEMLJAK PEVA: ali san je cvet.

VLAST GOVORI: svormi tvokuc.

ZEMLJAK PEVA: sada spavam.

VLAST GOVORI: pusti agama nogama.

ZEMLJAK TEPA: Lili baj.

Rabinovič, onaj koji je ležao pod krevetima, koji nije prao noge, koji je silovao tuđe žene - otvara korpu i u nju stavlja dete. Dete odmah zaspi i iz njegove glave raste cvet.

K u h i v i k a .

Opet su oči pokrili pesak i glina.
 Spavamo i sanjamo sne velikog mlina.
 (24. juna - 4 avgusta)
 17. avgusta 1930. godine
 Peterburg